

Ο πύργος του Ώγκενουάρ ξαφνιάζει το διαβάτη με την άγρια εμφάνισή του. Ορθώνεται πάνω σ' ένα ψηλό λόφο και σκοτεινά δάση ελάτων τὸν ζώνουν ἀπὸ τὸ πίσω μέρος του. Συνταρακτικές τραγωδίες διαδραματίστηκαν ἐκεῖ μέσα κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν καταδιώξεων τῶν Οὐγενότων ἀπὸ τοὺς καθολικοὺς, σὲς ὁποῖες πρωτοστάτησε ὁ ἰππότης ντὲ Μονλούκ, ἰδιοκτῆτης τότε τοῦ πύργου.

Πολὺ λίγοι περιέργοι ἐπισκέπτονται σήμερα τὸ Ώγκενουάρ. Αὐτὸ τὸ ὑπέροχο τοπίο τοῦ Γαρούνα τὸ ἀγνοοῦν οἱ περιηγηταί, κι' ὅσοι τυχαίως πηγαίνουν ὡς ἐκεῖ, παίρνουν φεύγοντας μαζί τους μιὰ εἰκόνα τοῦ παλαιοῦ καιροῦ ποὺ γεμίζει τὴ φαντασία τους με ἀναμνήσεις αἰματηρῶν ἱστοριῶν.

Ὡστόσο ὁ πύργος τοῦ Ώγκενουάρ κατοικεῖται σήμερα. Τὸ μεσημέρι, μπουρὲ νὰ δῆ κανεὶς τοὺς ἐνοίκους τοῦ συγκεντρωμένους γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι, στὴν παλαιὰ αἶθουσα τῶν σωματφυλάκων. Κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο ἀκριβῶς τῆς αἰθούσης αὐτῆς εἶνε καὶ ὁ τάφος τοῦ περιφήμου ἰππότου ντὲ Μονλούκ.

Οἱ σημερινοὶ κάτοικοι τοῦ πύργου εἶνε μιὰ ἡλικιωμένη κυρία ποὺ τὴν ἔχουν καρφώσει στὴν πολυθρόνα τῆς οἱ ρευματισμοί, μιὰ ἄλλη μελαχροινὴ κυρία, σχετικῶς νέα καὶ ὠραία ἀκόμα με μιὰ θλιμμένη χλωμάδα κι' ἕνα ψηλὸ ἀγένειο παλληκάρι με μαῦρα μαλλιά καὶ ἡλιοψημένο χρῶμα Ἰσπανοῦ. Τρῶνε καὶ οἱ τρεῖς ἀργὰ κάθε μεσημέρι, χωρὶς νὰ μιλοῦνε...

Κ' οἱ τοῖχοι τοῦ Ώγκενουάρ, ποὺ παραστάθηκαν μάρτυρες τῶσαν δραμάτων στὸν καιρὸ τοῦ Μονλούκ, δὲν εἶδαν ἴσως πιὸ τραγικὸ ἀπὸ τὸ ψυχικὸ δράμα ποὺ παίζεται κάθε μέρα, προ πέντε χρόνων ἐκεῖ, μεταξύ τῶν τριῶν αὐτῶν σιωπηλῶν συνδαιτημόνων.

Ἡ ἡλικιωμένη κυρία εἶνε ἡ γρηὰ μαρκησία ντὲ Σεσσάκ. Ἦταν ἄλλοτε μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ νέες, ἀνάμεσα σὲς χαριτωμένες φίλες ποὺ ἔφερε μαζί τῆς ἀπὸ τὴν Ἰσπανία ἢ Εὐγενία, ὅταν ἔγινε αὐτοκράτειρα τῆς Γαλλίας. Στὸ παλάτι συνάντησε καὶ παντρεύτηκε τὸν μαρκήσιο ντὲ Σεσσάκ, ἀπτόγονο τοῦ ἰππότου Μονλούκ καὶ κληρονόμο τοῦ πύργου του. Οἱ δυὸ νεόνυμφοι ποὺ συνδεόντουσαν στενά με τὸ αὐτοκρατορικὸ ζεῦγος, εἶχαν κι' αὐτοὶ ὅλες τίς τρελλές συνήθειες τῆς ἐποχῆς τους καὶ τοῦ παλατιοῦ μέσα στὸ ὁποῖο ζοῦσαν. Γλεντοῦσαν, μεθοῦσαν, ἐρωτευόντουσαν, χωρὶς νὰ δυσαρρσῆται ὁ ἕνας γιὰ τὰ καμώματα τοῦ ἄλλου. Ὡστόσο δὲν ἄργησαν νὰ φέρουν στὸν κόσμο ἕνα παιδί ποὺ τὸ ὠνόμασαν Βικτόρ. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ παιδί αὐτὸ ἐνωχλοῦσε τὴν εὐθυμὴ μητέρα του, τὸ ἔστειλαν στὴν ἐπαρχία γιὰ νὰ τὸ γαλουχήσῃ ἐκεῖ μιὰ εὐτραφῆς παραμάννα. Μέσα σ' ἕξι χρόνια τὸ παιδί αὐτὸ δὲν εἶχε δεῖ τοὺς γονεῖς του παρά τρεῖς φορές μόνο. Μὰ ἔξαφνα ἦρθε ὁ γαλλογερμα-

νικὸς πόλεμος, ἡ καταστροφή καὶ ἡ κατάρρευσις τῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ μαρκήσιος σκοτώθηκε στὴ μάχη τοῦ Σεντάν κ' ἡ μαρκησία σύζυγός του, ξετρελλαμένη ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη συμφορὰ, κατέφυγε στὸν πύργο τοῦ Ώγκενουάρ.

Τότε μόνο θυμῆθηκε τὸ παιδί τῆς κι' ἀφωσιώθηκε σ' αὐτὸ σὰν νὰ ἦταν πειὰ ἢ δικαιολογία τῆς ζωῆς τῆς. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι ὑπῆρξε, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ κατόπιν, μιὰ μητέρα γεμάτη τρελλὸ πάθος. Μὰ τὸν χάιδεψε τόσο, ὥστε σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων, ὁ νεαρὸς μαρκήσιος ντὲ Σεσσάκ δὲν ἤξερε τίποτε ἄλλο παρά νὰ παίξῃ χαρτιά, νὰ κυβαλλᾷ ἄλογα καὶ νὰ ἐρωτοτροπῆ με τίς νέες κοπέλλες. Τὸ Παρίσι, ὅπου τὸν ἔστειλε ἡ μητέρα του, τὸν ἀπογοήτευσε γιὰτὶ, ἐπειδὴ ἡ περιουσία τους δὲν ἦταν πειὰ μεγάλη, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ζῆ ἐκεῖ μέτρια. Ἐπληξε δὲ τόσο ἐκεῖ, ὥστε ἔπειτ' ἀπὸ ἕνα χρόνο ξαναγύρισε στὸ Ώγκενουάρ καὶ ζήτησε ἀπὸ τὴ μητέρα του νὰ τὸν παντρέψῃ.

Καὶ ἡ ἴδια ἡ μαρκησία εἶχε συλλογισθῆ πολὺ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τοῦ γιου τῆς. Ἐτσι, λίγες μέρες μετὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ νεαροῦ μαρκησίου δέχθηκε στὸν πύργο τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς γειτονιά τῆς τοῦ κ. ντὲ Μπούχ. Ὁ κ. ντὲ Μπούχ ἦταν ἕνας ἀντρας καμμιά πενηνταριά χρόνων, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ, κ' οἰκογένειά του εἶχε καταστραφῆ οικονομικῶς, εἶχε ἐκπατρισθῆ ἀπὸ μικρὸς ἀναζητῶντας τὴν τύχη του στὴν Πότιο Ἀμερική. Κ' εἶχε ξανα-

γυρίσει ἀπὸ ἐκεῖ, ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, με περιουσία δεκαπέντε ἑκατομμυρίων φράγκων. Στὴν Ἀμερική εἶχε παντρευτῆ, μὰ ἡ γυναῖκα του εἶχε πεθάνει. Ἐφερε μόνο τὴν κόρη του, τὴ Μαργαρίτα, ἕνα κοριτσάκι δώδεκα χρόνων τὴν ὁποία εἶχε κλείσει στὸ μοναστήρι τῆς Ἀναλήψεως στὸ Μπορντώ γιὰ νὰ σπουδάσῃ. Ὁ ἴδιος εἶχε ἐγκατασταθῆ στὴν παλιὰ οἰκογενειακὴ του κατοικία, τὴν ὁποία ἀνεκαίνισε με μεγάλη πολυτέλεια. Ὅσοι δὲ περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ, ἔβλεπαν με περιέργεια ἕνα νεαρὸ ἀμερικανὸ γκῶσο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκολουθήσει τὸν κ. ντὲ Μπούχ στὴν Εὐρώπη.

Ἀπὸ πολὺν καιρὸ πρὶν, ἡ μαρκησία ντὲ Σεσσάκ εἶχε ὄνειρευτῆ νὰ παντρέψῃ τὸν γιὸ τῆς με τὴν κόρη τοῦ Μπούχ. Ἐτσι θὰ τὸν κρατοῦσε κοντά τῆς. Ὁ Βικτόρ, τὸν ὁποῖο θάμπωσαν τὰ ἑκατομμύρια τῆς μικρούλας ἐπεδοκίμασε τὸ σχέδιό τῆς. Ὁ πατέρας τῆς Μαργαρίτας ἔβηκε κι' αὐτὸς τὸ συνοικέσιο τοῦ γούστου του κι' ἔτσι, μόλις ἡ κόρη του βγήκε ἀπὸ τὸ μοναστήρι, παντρεύτηκε τὸν Βικτόρ καὶ ἔγινε μαρκησία ντὲ Σεσσάκ.

* * *

Τὰ δυὸ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου ἦσαν πολὺ εὐτυχημένα καὶ τὸ μόνο θλιβερὸ γεγονός ἦταν ὁ θάνατος τοῦ κ. ντὲ Μπούχ ἀπὸ

— Ναι, σενιόρα, σὰς λατρεύω σὰν θεά...

συγκοπή, έξη μήνες μετά τον γάμο της κόρης του. Ο μαρκήσιος είχε έρωτευθῆ τῆ σύζυγό του, πού ἦταν πραγματικά αξιολάτρευτη. Μά ὁ χρόνος ἔφθειρε τὴν ἐπιθυμία του. Καὶ τότε ἄρχισαν πάλι νὰ τὸν θάζουν σὲ πειρασμὸ ἢ ροδοκόκκινες ὑπηρετίες τῶν ἀγροικῶν καὶ ἢ χωριάτισσες. Σιγά-σιγά λοιπὸν παραμέλησε τὴ γυναῖκα του, ἢ ὁποῖα ζήτησε ἀπὸ τὴν πεθερὰ τῆς νὰ τὴν προστατεύσει ἐναντίον τῆς προδοσίας τοῦ συζύγου τῆς. Μά ἢ γρη῏α μαρκησία τῆς ἀπάντησε γελῶντας «ὅτι οἱ ἄνδρες εἶνε ἄνδρες, ὅτι τὰ ἴδια εἶχε πάθει κι' ἐκείνη ἀπὸ τὸ σύζυγό τῆς κι' ὅτι δὲν εἶχε πεθάνει καθόλου γι' αὐτὸ». Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἢ σχέσεις μεταξύ πεθερᾶς καὶ νύφης, πού δὲν ἦσαν ἄλλωστε ποτὲ τρυφερές, διεκόπησαν. Ἡ Μαργαρίτα ἀπομονώθηκε, ὅσο περισσότερο μπορούσε, μνησικακῶντας ἐναντίον τῆς πεθερᾶς τῆς καὶ τοῦ συζύγου τῆς. Ὅλοι ἦσαν γύρω τῆς ἐχθροὶ τῆς. Ὁ μόνος δικὸς τῆς ἦταν ὁ Ἀργεντινὸς γκῶσος Ζοζέ, τὸν ὁποῖο εἶχε κρατήσῃ κοντὰ τῆς, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα τῆς.

Τῆς θύμιζε τὰ λειβάδια τῆς πατρίδας τῆς, μετὰ τὰ ψηλὰ χόρτα, τὸ ὑποστατικὸ τοῦ Παϊζάντου, ὅπου εἶχε μεγαλώσει, τὸν πατέρα τῆς πού ἀκόμα τὸν θρηνούσε. Μαζύ του μπορούσε νὰ μιλά τῆ γλῶσσα πού εἶχε μάθει, ὅταν ἦρθε στὸν κόσμῳ. Καὶ τὸν ἤξερε ἀφωσιωμένο σὰν σκύλλο πού ὑπερασπίζεται τὸν κύριό του, ἱκανὸν, γιὰ τὸ χατήρι τῆς, νὰ σκοτώσῃ ἢ νὰ πεθάνῃ...

Μιά νύχτα τοῦ Φεβρουαρίου — πέντε χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε πού ἢ Μαγδαληνὴ ντὲ Σεσσάκ παντρεύτηκε, — ὁ μαρκήσιος σύζυγός τῆς ὅπως συνήθως ἀπουσίαζε... Ἐξαφνα, οἱ ὑπηρετές ἔτρεξαν ξετρελλαμένοι στὴ μεγάλη σάλλα, ὅπου βρισκόντουσαν ἢ δυὸ μαρκησίες — ἢ γρη῏α ἀποκοιμισμένη στὴν πολυθρόνα τῆς καὶ ἢ νέα ὄνειροπολῶντας μετὰ ἕνα ἐργόχειρο στὰ χέρια.

—Κυρία! Κυρία μαρκησία! ἐφώνησαν.

—Τί συμβαίνει;

—Ἐφεραν τὸν κ. μαρκήσιο μετὰ ἕνα φορεῖο... Εἶνε πληγωμένος. Ἐχει χάσει τὶς αἰσθήσεις του... Φοβούνται μήπως πέθανε στὸ δρόμο.

Ἦταν ἀλήθεια: μερικοὶ χωρικοὶ εἶχαν φέρῃ τὸν μαρκήσιο ντὲ Σεσσάκ πληγωμένο στὸν κρόταφο, ἔτοιμοθάνατο. Ἡ μαρκησία ρώτησε καὶ προσπάθησε νὰ μάθῃ τὶς συνθήκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες εἶχε πληγωθῆ ὁ σύζυγός τῆς... Μά δὲν ἤθελαν νὰ τῆς ἀπαντήσουν καθαρά. Τῆς ἔλεγαν ἀορίστως ὅτι ὁ μαρκήσιος εἶχε πέσει ἀπ' τὸ ἄλογό του στὸ Μπορντώ. Μά ἢ ἀνάκρισις ἀπέδειξε τὴν ἀλήθεια: Πραγματικὰ στὸ Μπορντώ ὁ μαρκήσιος εἶχε χτυπηθῆ θανάσιμα, μά εἶχε χτυπηθῆ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ὑποπτα σπίτια τοῦ λιμανιοῦ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ συμπλοκή του μετὰ μερικοὺς ναῦτες γιὰ λόγους ἐρωτικῆς ἀντιζηλίας. Αὐτὴ ἢ ἱστορία ἀπασχόλησε δυὸ ὀδομάδες τὶς ἐφημερίδες καὶ ἢ νεαρά χήρα — γιὰτὶ ὁ μαρκήσιος πέθανε τὸ ἴδιο βράδυ, ἀδειασε τὸ ποτήρι τῆς ντροπῆς ὡς τὸν θυθὸ του.

Γιὰ μιὰ στιγμή, σκέφθηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ Γαλλία καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Ἀμερικὴ μαζύ μετὰ τὸν πιστό τῆς Ζοζέ. Μά ὄχι. Ἦθελε τώρα μιὰ ἐκδίκησι γιὰ τὴν πληγωμένη τῆς νεότητα, γιὰ τὴν ποδοπατημένη τιμὴ τῆς ὡς γυναῖκας.

Κι' ἐπειδὴ δὲν μπορούσε πειὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν σύζυγό τῆς, ἀποφάσισε νὰ στρέψῃ τὴν ἐκδίκησί τῆς στὴν μητέρα του, στὴ γρη῏α μαρκησία, τῆς ὁποῖας τὰ δάκρυα δὲν ἔστειρευσαν ἀπὸ τὴ στιγμή πού πέθανε ὁ γυιός τῆς.

Ἐτσι τὸ ἴδιο βράδυ, πού ἔμαθε ὅτι ἢ ἀνάκρισις εἶχε τελειώσει, ἀποκαλύπτοντας ὅλη τὴν διαφθορὰ τοῦ θυμάτος, ἢ Μαργαρίτα ντὲ Σεσσάκ ἀνέθηκε στὴν κάμαρή τῆς καὶ κάλεσε ἐκεῖ τὸ Ζοζέ.

—Ἀκουσε, τοῦ εἶπε. Μ' ἀγαπᾶς, δὲν εἶνε ἔτσι;

—Ὡ, ναί, σεniora! ἀπάντησε ἐκεῖνος. Σὰς ἀγαπᾶω σὰν θεά!

—Ὁχι, δὲν μ' ἀγαπᾶς σὰν θεά! τὸν διέκοψε ἢ Μαργαρίτα. Μ' ἀγαπᾶς, ὅπως ἀγαπᾶει ἕνας ἄνδρας μιὰ γυναῖκα. Μὴν ἀπαντᾶς! πρόσθεσε βλέποντας, ὅτι ὁ Πεπίτο ἔκανε μιὰ κίνησι διαμαρτυρίας. Τὸ ξέρω. Μ' ἐρωτεύηκες ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἤμουν πολὺ μικρὴ, ὅταν μετὰ μάθαινες νὰ καταβάλλω ἄλογα στὸ ὑποστατικὸ τοῦ πατέρα μου, ἐκεῖ κάτω, στὴν Ἀργεντινα... Ἐπειτα, ὅταν ὁ πατέρας μου ξαναγύρισε στὴ Γαλλία, γιὰ τὸ χατήρι μου θέλησες νὰ τὸν ἀκολουθήσῃς... Εἶν' ἀλήθεια αὐτό... Ὅταν κατόπιν σπούδαζα στὸ μοναστήρι, σ' εἶδα πολλὰς φορὲς τὶς Κυριακὰς νὰ τριγυρίζῃς ἔξω ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ ζητῶντας νὰ μετὰ δῆς στὰ παράθυρα... Καὶ ὅταν παντρεύτηκε, ἔκλαιγες σὰν

γυναῖκα στὴν ἐκκλησία...

Ὁ Ζοζέ, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔπεσε γονατιστὸς μπροστὰ τῆς καὶ ξεφώνησε:

—Συγχωρήστε με!... Συγχωρήστε με! Δὲν εἶπα τίποτε ποτὲ, σεniora, δὲν ἔκανα τίποτε...

—Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Δὲν λησμόνησες ποτὲ ποιά εἶμαι καὶ ποῖος εἶσαι... Ἐ, λοιπὸν, ἄκου, Ζοζέ!... Μὲ βλέπεις!... Εἶμαι ἀκόμα ὠραία, παρ' ὅλες τὶς θλίψεις πού πέρασα... Κύτταξε...

Καὶ πέταξε τὸ σάλι πού φορούσε πάντοτε σύμφωνα μετὰ τὴ μόδα τῆς πατρίδας τῆς, σταυρωμένο ἀπάνω στὸ πολὺ ἀνοιχτὸ κορσάρζ τῆς. Ἀπογύμνωσε ἔτσι τὸν τράχηλό τῆς καὶ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ στήθους τῆς.

—Ὁραία... Ὁραία, σὰν τὴν μητέρα τοῦ Χριστοῦ! τραύλισε ὁ Πεπίτο μετὰ μάτια πού ἔλαμπαν...

—Ἐ, λοιπὸν, θὰ γίνω δική σου, μ' ἀκούς; Δική σου... Θὰ κοιμηθῆς στὴν κάμαρή μου ἀπόψε καὶ θὰ κοιμᾶσαι σ' αὐτὴ μέχρῃς ὅτου ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μας πεθάνῃ... Δὲν πιστεύεις ὅτι αὐτὸ πού σοῦ λέω εἶνε ἀλήθεια; Θὰ σοῦ ἀποδείξω σὲ λίγο...

Ἄνοιξε τὶς τελευταῖες ἀγκράφες τοῦ κορσάρζ τῆς καὶ σκύβοντας πρὸς τὸν γονατιστὸ Ζοζέ, μετὰ τὸ στήθος σχεδὸν γυμνὸ, τοῦ ξαναεἶπε μετὰ τὰ μάτια τῆς καρφωμένα στὰ μάτια του.

—Θὰ γίνω δική σου; Μ' ἀκούς;

Ἐκεῖνος ξετρελλαμένος, ὠρθώθηκε μ' ἕνα πήδημα καὶ θέλησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Μά ἢ Μαργαρίτα τραβήχτηκε πίσω καὶ τὸν συγκράτησε μετὰ μιὰ κίνησι.

—Περίμενε! Ὁχι ἀκόμα... Πρέπει νὰ με κερδίσῃς! Πρέπει νὰ μοῦ ὀρκιστῆς κάτι...

—Τί ; τραύλισε ὁ Πεπίτο ρογχάζοντας ἀπὸ ἐπιθυμία.

Κι' ἀμέσως κατόπιν, ἐπρόσθεσε ἀπλᾶ:

—Ποῖον πρέπει νὰ σκοτώσω;

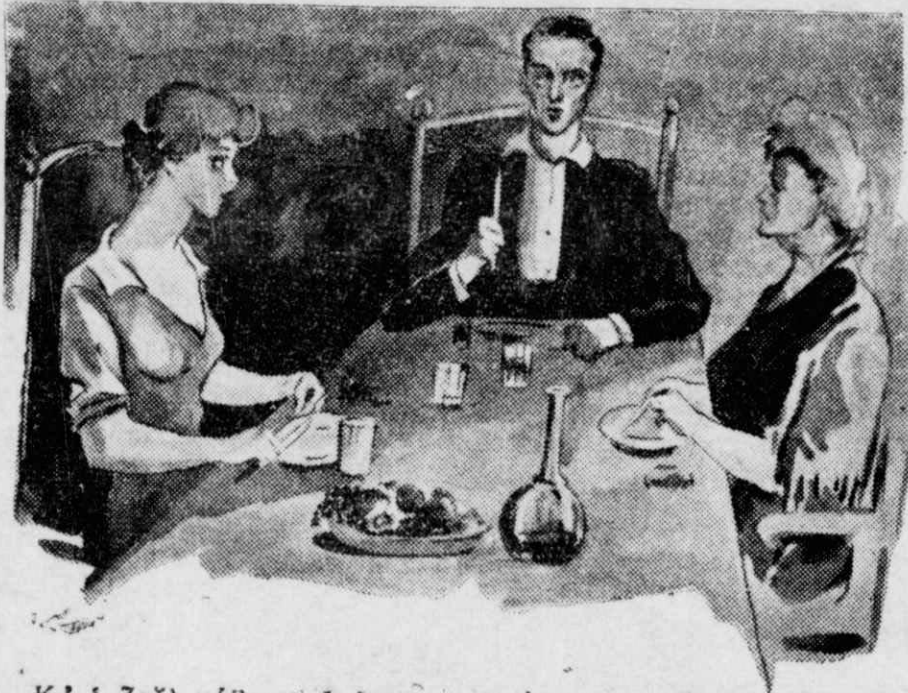
—Κανένα... τοῦ ἀπάντησε ἢ Μαργαρίτα. Πρέπει μόνο νὰ μετὰ ὑπακούσῃς, νὰ κάνῃς αὐτὸ πού θέλω καὶ ὅπως τὸ θέλω. Ἀβριο, ὅταν θὰ σημάνη τὸ κουδοῦνι τοῦ γεύματος, θὰ κατεβῆς ἀπὸ τὴν κάμαρή μου στὴν τραπεζαρία μαζύ μου καὶ θάρθῃς νὰ καθῆσῃς στὸ τραπέζι ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πεθερὰ μου κι' ἐμένα...

—Ναί, εἶπε ὁ Ζοζέ.

Τὸ ἴδιο τὸ βράδυ, θὰ φᾶς πάλι μαζύ μας... Καὶ θὰ μείνῃς μαζύ μας στὸ σαλόνι ὡς τὴν ὥρα πού θὰ πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε... Καὶ ὅταν θὰ θέλῃς νὰ με φιλήσῃς, θὰ με φιλᾶς στὸ στόμα μπροστὰ τῆς... Θὰ με παίρῃς ἀπάνω στὰ γόνατά σου μπροστὰ τῆς... Ἀκούς!...

—Ναί!

—Καὶ ἂν κανεῖς ἐδῶ θελήσῃ νὰ σὲ προσβάλλῃ, θὰ τὸν διώξω... Καὶ ἂν κανεῖς θελήσῃ νὰ προσβάλλῃ ἐμένα, θὰ τὸν σκοτώσῃς. Σύμ-

Κι' ὁ Ζοζέ κάθεται ἀνάμεσα στὶς δυὸ μαρκησίες ντὲ Σεσσάκ.

φωνοί;

—Ναί!

—Μοῦ τὸ ὀρκίζεσαι;

—Στὸ κεφάλι τοῦ Χριστοῦ.

—Καλά! Εἶμαι δική σου! Πάρε με...

Ἀμέσως ὁ Ἀργεντινὸς ὠρμησε μ' ἕνα τρελλὸ πάθος ἐπάνω τῆς...

Χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Μά ἢ ἐκδίκησις τῆς Μαργαρίτας δὲν κορέστηκε ἀκόμα. Ἡ γρη῏α μαρκησία θέλησε στὴν ἀρχὴ νὰ διαμαρτυρηθῆ. Μά ὁ Ζοζέ τράβηξε διὰ τῆς βίας, κοντὰ στὴ δική του, τὴν πολυθρόνα τῆς, ὅπου οἱ ρευματισμοὶ τὴν κρατοῦσαν ἀκίνητη. Δὲν θέλησε τότε νὰ φάῃ, μά ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ἢ πείνα ὑπερίσχυσε...

Τώρα ἔχει νικηθῆ πειὰ. Ὑποφέρει καρτερικὰ τὸ καθημερινὸ αὐτὸ μαρτύριο νὰ βλέπῃ τὸν Ἀργεντινὸ ὑπῆρῆτη, ἰσχυρὸ ἀπὸ τὴν προστασία τῆς Μαργαρίτας καὶ ἀπὸ τὴ φρίκη πού τῆς ἐμπνέει, νὰ παίρῃ τὴ θέσι τοῦ γυιοῦ τῆς στὸν ἱστορικὸ ἐκείνο πύργο, στὴν τραπεζαρία καὶ στὴν κρεββατοκάμαρη. Ἐπικαλεῖται διαρκῶς τὸν θάνατο πού θὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτὴν τὴν ντροπή. Μά ὁ θάνατος, συνένοχος τῆς φριχτῆς ἐκδικήσεως τῆς νύφης τῆς, δὲν ἔρχεται...

Κι' ἐπὶ πολὺ ἀκόμα, ὁ Ζοζέ θὰ κάθεται σὲ κάθε γεῦμα, ἀνάμεσα στὶς δυὸ μαρκησίες ντὲ Σεσσάκ, στὸν πύργο τοῦ Ὁγκενουάρ...